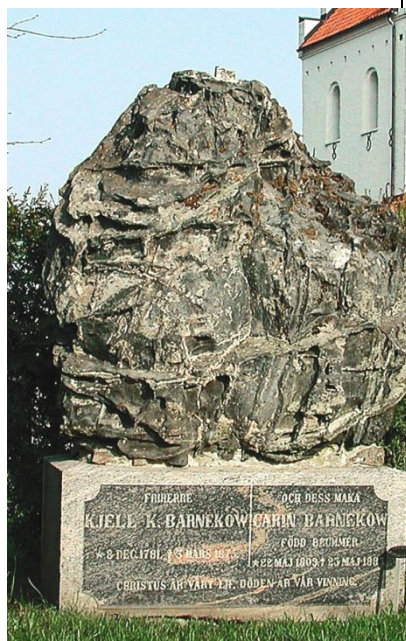

Dat 2009-03-26 Kompletterad 2015	Län Skåne	Kommun Ängelholm	Stift Lund	Församling Strövelstorp	Kyrkogård Ausås
Inventare Ingvar Nilsson	Fotograf Ingvar Nilsson	Original förvaras Kyrkoarkiv	Bilder år 2001 och 2007	Kvarter Gaml	Gravplats nr 419-420

Översiktsbild	Detaljbild
 Kjell K. Barnekows och hustrun Carins gravvård längst till vänster. Giulio Barnekowsgravvård är den stående stenen i mitten. Längst till höger ligger gravvården över Robert o Marie Louise Barnekow	

Gravvårdstyp (t.ex stående, liggande, material)	Originell natursten stående på bearbetad sten med rektangulär framsida, varpå det polerade inskriptionsfältet finns.
Inskriptionstyp (t.ex försänkt, upphöjd, metallbokstäver)	Försänkt
Omgärdning (t.ex. sten, häck, staket)	Ingen bortsett från gemensamma höga häckar runt den stora gravplatsen
Ytmaterial (t.ex. sand, singel, stenplattor)	Gräsmatta
Växtmaterial (t.ex. träd, buskar)	Inget

Inskription (/ = radbrytning)	// Friherre / Kjell K. Barnekow / * 8 Dec. 1781, † 3 mars 1875 // Och dess maka / Carin Barnekow / * 22 Maj 1809, † 23 maj 1883 // Christus är vårt lif, döden är vår vinning.
Citat (/ = radbrytning) t.ex. psalm- el. bibelvers, med för aktuell tid relevant översättning	Se ovan

Porträtt / Speciella noteringar, Övrigt:

Se även Barnekow Robert o Marie Louise (Gaml, 0424) samt Barnekow Giulio (Gaml, 0422).

Ytterligare upplysningar om Kjell K. Barnekow på följande sidor.

Ur Augusta Katarina Bergh: *Från förgångna tider*. (Boken tryckt 1916).

Augusta Katarina Bergh, f. von Rosen, var dotterdotter till Kjell K Barnekow, d. 1875, på Spannarps, och hans hustru i 2:a giftet Carin (Catharina) Brummer.

I boken skriver hon om sina minnen av sin mormor, Kjell K. Barnekows hustru Carin (Catharina). Berättelserna ger en inblick i livet på Spannarps under Kjell K. Barnekows tid.

Ur kapitlet *Från barndomslandet*

I Skåne, på Spannerup, ett gammalt herregods, bodde Mormor. Morfar var död 1875, därför har jag intet minne av honom. Vi brukade alltid resa ner till Mormor om somrarna, och där samlades dessutom flera släktingar, som hade sin sommarglädje hos henne, så alltid brukade vi vara 18 å 20 personer dagligen under ett par månader.

Nu efteråt har jag tänkt på, vilken omtanke Mormor fick utveckla att ordna för oss alla - - - hur gott vi hade det, hur lugnt allt gick till, hur ståtligt Mormor sörjde för att varje middag var en fest.

Jag ser Mormor sitta i högsätet vid det vackert dukade bordet i stensalen - - - vi alla samlade där omkring - - - Mormor skär rådjurssteken och vänder sallaten, persikor och druvor glöda i fajansskålarna, alla få vi med av glädjen och maten. Pernilla och Malena springa omkring och servera, dörrarna till glasverandan och trädgården stå öppna, det kommer en doft av buxbom emot en - - - buxbom och rosor - - - Hela Mormors trädgård är full av rosor och de breda sandgångarna kantade av 100-åriga buxbomshäckar. Doften kännes så intensivt, att den ännu om aftnarna, sommaraftnarna kan nå mig - - - och jag säger då för mig själv - - - Mormor - - - Spannerup.

Hög och imponerande står Mormor i Spannerups stenförstuga - - - hon lutar sig mot det utskurna dörrfodret. Framför henne står en gammal gumma, som tjänat gården i många år, Mor Per Trana - - - hon har kommit för att tala med Mormor om sina angelägenheter - - - Jag hör Mormors bestämda svar och råd. Mormor var en kvinna med huvud och inneboende kraft.

Mormor var känd i hela Skåne av rik och fattig. Mormor hade stora gårdar - - - Mormor skötte allt själv efter Morfars död.

Vi flickor gå nerför stora stentrappan - - - vi gå till Mormor och ställa oss vid henne - - - Mor Per Trana skall gå - - - nu hade hon fått klart besked. Hon tackar Mormor - - -böjer sig ner och kysser Mormor på klänningsfållen, så gammalt och vant - - - och så kommer hon till oss och gör likadant. Jag minns det så väl, då upprörde det mig ej så mycket, ty jag var van att se det göras av de gamla, men nu efteråt har jag tänkt på, att aldrig skulle vi låtit den 70-åriga Mor Per Trana ödmjuka sig så, att hon skulle kyssa 12-åringens klänningsfåll. Hon gjorde det för Mormors skull, så för henne var det kanske kärleksbevis.

På Gammelhus' vind bodde tomténisse. Där hade han bott i många år, och där hade han sitt eget rum.

Enligt gammal sägen och bruk skulle alltid en säng, som stod där, bäddas varje kväll, ty annars blev sådan oro i huset, förorsakad av tomtens missbehag. Men nu var det så, att Morfar, som målade, tog det vindsrummet till ateljé. Där hade han den härligaste utsikt - - - hela slätten låg framför honom och blänkte i solskenet med sina böljande vetefält, med sina korsvirkeshus - - - med korna, som gingo på de gröna vallarna --- och svagt i fjärran såg han havet och Kullaberg förtona mot himmelen - - - och Morfar hade flyttat in, men den, som ej tyckte om det, var tomténisse, som ju hade första rätten då han hade haft rummet i besittning sedan långt tillbaka i tiden. Därifrån hade han den bästa utsikt för sina intressen - - - han kunde se stallénisse, då han gick till sina kära hästar, och alla de andra sedan — då var och en såg till sitt - - - och det ville han ej gå miste om.

Det blev strid mellan dem - - - ty så länge Morfar hade sina saker där, blev aldrig ro i huset. Det trampades och tassades - - - det föll ner taylor, utan att man kunde förstå, hur det gått till. Det var ju illa nog men värst av allt tror jag detta tassandet över golvtäljorna var. Det började vid mörkrets inbrott och höll på ända tills solen bröt fram genom morgondiset.

Morfar fick vika - - - han förstod att detta ej kunde fortfa, han måste ta ett annat rum för sig och sina målsaker. Då valde han trädgårdsrummet i stället - - - där såg han ju ej slätten och vad den gav - - - men han hade klippta buxbomshäckar - - - rosor och gräsmattor och det var ock poesi att se ut där-över.

Nu blev det ro i huset, tavlorna fingo sitta kvar på sina spikar, och det där tassande ljudet hördes ej mer om nätterna, utom i vår barnafantasi, då vi lekte gömma på Mormors vind.

- - -

På ladugårdshusets takås bodde storkfamiljen. Tidigt om våren kom den, och då gick nyheten från mun till mun - - - »storkarne komma, storkarne komma flygande över slätten» - - - alla störta vi ut - - - Ja, se där, nu sakta de farten - - - nu kretsa de kring sitt gamla bo - - - nu se vi storkfar själv stå på takåsen, balanserande på ett ben, medan storkmor tar sin givna plats i besittning och helt förnöjd ser ut över anordningarna.

Boet vilar på ett upplagt vagnshjul, på ladugårdstakets yttersta ända. Där har det legat i många år, vårdats, helgats som Gammelhus' klenod. Varje vår har ett storkpar kommit och tagit hemmet i besittning, varje höst åter lämnat det för att flyga till söderns länder.

I timmar stå vi nu och titta med små vidöppna ögon och uppspärrade munnar, titta på, hur storkfar inrättar sig för kommande tider. Så vips lyfter han på de vida vingarna och gör ett slag ner till dammen mellan stallgården och växthusen, där han fiskar upp ur strandens dy vad han behöver till middagsmål och flyger åter till ungmor med rikt byte i näbben.

Men för barnaögon blir snart även det nya - - - gammalt. Vi ha stått länge nog och sett storkparet syssla däruppe. Vi finna ock dammen därborta frestande och springa dit. Liksom beställt för oss ligger där Mormors största tvättbalja på gungande plan vid bryggan - - - vi måste ner i baljan och försöka använda den som roddbåt och komma dammen runt, som vi annars ej kunde, enär höga häckar av ligustrum kantade den.

Så hemskt roligt det var att så plaska omkring. Ingen tanke på, att vi kunde falla i det sumpiga vattnet, förföljde oss, utan med obeskrivlig glädje vickade vi omkring och anlade hamnar här och grundprickar där.

Mäster gick och sysslade vid växthusen, och intet varnande ord hade han ju kastat till oss - - - men så med ens står Ann' Sofi, Mormors gamla kokerska, vid bryggan och får se oss. Då hagla rop och vinkningar över oss - - - rop att genast vända om och komma in - - - annars så! varvid de tvära vändningarne, som farkosten nu fick göra, bringade oss alla i det våta elementet till Ann' Sofis förtvivlan.

Ann' Sofi skrek - - - och mäster kom med räfsor och ribbor, som blevo räddningsplankor för oss. Våta, fula, »smalrandiga» smögo vi oss upp - - - tillräckligt botade, för att åter vilja ge oss ut på seglats i Mormors tvättbalja i ankdammen.

- - -

Vinet rodnar i solen mot gavelns södersida. Vi gå där nedanför och titta och vakta, pröva allt ibland, hur pass söta de äro, men finna, att de ännu ha väl mycket kvar av omogenhet. Mormor har sagt oss, att vi skola vänta — vänta — men när de äro färdiga, få vi taga stegen och plocka ner av druvorna, tills vår lystnad är mättad.

Dagar gå i solsken och värme, solen lyser över rankande vin med tunga klasar, den gör druvornas färg djupare och varmare, till dess att äntligen den dag randas, då vi resa stegen mot väggen. Store bror hade förstfödsloret att gå upp på den och kasta ner av druvorna till oss andra. Visst sysslade han något länge däruppe, innan första druvklasen kom - - - men den kom dock - - - och vi stodo med utbredda förkläden och togo emot kasten.

Kan du se bilden, såsom jag ville måla den för dig - - - gaveln i solsken med glödande vin - - - storebror på stegen med druvklasor i handen - - - små flickor, som ivrigt titta uppåt, och vänta få med av skörden och i jublande glädje gripa deras små händer efter druvorna.

- - -

I Gammelhus' kök står Ann' Sofi vid spiselns och bakar läffsor. Värmen har gjort hennes annars bleka kinder röda och håret lockar sig runt hennes fylliga ansikte.

Hon slår med det tunga järnet mot spiselns ringar och läffsa efter läffsa bli bakade och lagda upp på fatet i spiselns hörn. Ann' Sofis vana öga räknar i en blink läffsornas hög och hon ser, att än räcker det ej. Ann' Sofi minns, att i går fick Mamsell Tine säga till, att läffsorna ej räckte till dem, som kom-

mo sist till frukostbordet. Den skammen vill Ann' Sofi inte ha upprepad, nog skall hon svara för, att vad som kom från köket och bakstugan, skulle vara både rikligt och väl lagat.

Gårdsflickan och kökstösen stå därnere vid disken och småprata, och glömma därunder bort, vad de ha för händer, men vid en blick av Ann' Sofi finna de för gott att skynda till sina sysslor; kjortlarne svepa om benen och trätöfflorna slamra och slå — — — klapp — klapp - - - mot det ojämna stengolv.

Uppför mjölkammarens trappa ses Mamsell Tine komma. Den ena handen griper om nyckelknippan, som dinglar vid skärpet, och med den andra ställer hon en isig gräddkanna på hissens bräda.

Mamsell Tines steg äro trötta i dag som alla dar - - - och det är dock bara morgonens första timmar, som gått, än har hon mycket att syssla med, innan hon får sätta sig fast i vävkammaren.

Det far i detsamma som ett skimmer av rosig lycka över hennes trötta ansikte, då hon genom fönstret ser inspektören gå över borggården - - - vågar hon drömma om, att han menade allvar, då han sade, att den vore lycklig, som en gång vunne Mamsell Tines hjärta och hans ögon följde henne smekande, gillande i hennes bråda gärning - - - nej, nej - - - Mamsell Tine får ej falla i tankar, hon måste skynda - - - Hon skakar bort drömmen från sitt ljusa ansikte och hon ilar förbi Ann' Sofi uppför trappan in i stensalen för att se, om frukostbordet är färdigt, enär gamla friherrinnan kan komma när som helst.

Från hissens höres Pernilla otåligt slå mot hissens vred, och hon ropar ner till köket: »Mamsell väntar.» Ann' Sofi, som nu hunnit lägga sista läffsan på högen - - - skjuter fatet snabbt på hissens bräda; med flata handen slår hon hastigt till träräcket, vilket bättre än ord säger, att nu är baket gjort.

Snabbt svarar Pernilla med att låta kedjorna rassla och åter föra det härligt doftande bakverket upp till morgonfriska ungdomar, som bara tycka, att Mormors läffsor äro härliga, men inte se Ann' Sofis röda kinder och trötta händer, där hon i tidig morgontimma stått vid spisens häll.

Och läffsorna på frukostbordet hos Mormor ha blivit till en saga - - - till något, som man drömmer om, men aldrig mera kan nå.

- - -

Vid sitt skrivbord sitter Mormor. Räkenskaper och papper ligga framför henne i hopad mängd. Bredvid skrivbordet står den enarmade inspektören, som nyss kommit ridande från en av ntgårdarna och avlägger rapport om arbetets gång. Hon följer i tankarne allt vad han säger om det ena arbetslaget här, det andra där - - - om jordens tillredning för vetesådden - - - om fårklippningens avslutande - - - ullens försäljning - - - allt håller hon, som trådar, i sin hand.

Inspektören har vuxit upp under gårdens hägn, har danats av Mormor till sin uppgift, har hennes förtroende - - - och svek det ej.

Bittida och sent syntes han jaga fram, på sin röda skimmel över gårdens ägor. Där de minst trodde honom skola komma - - - kom han. Men, som han var en folkets son, en Skånes son, som förstod arbetet och arbetets makt, gävo de honom gärna sina händers kraft och slöto upp omkring honom, ty de visste, att han gick deras såväl som husbondens ärenden.

Om aftonen, när lampan tändes, ser jag Mormor sitta vid sybordet - - - blommor stå i fönstret och ge färg åt bilden. - - - Hon sömmar de finaste spetsar, vilkas mönster hennes fantasi ritar och hennes konstförfarna händer utför, för att sedan giva oss - - - eller - - - jag ser henne upptagen av sin målning, låta de ena blommorna efter de andra springa fram på porslinet - - - ljusa dagar här, mörka skuggor där och en levande färg över det hela - - - eller draga upp konturerna till ett landskap, där man ser bergens skönhet, skogens djupa allvar och stigarnas slingrande gång.

Så levde hon sitt liv i praktisk verksamhet utan att dock förneka sina konstnärliga intressen.

- - -

Ur kapitlet *Där luften var mättad med lavendel och mystik*

I den ena flygeln vid Spannerup bodde under min ungdomstid en Morbror och Moster. De hade där inrett sitt hem och även om de invändigt hade gjort en del förändringar, kunde husets yttre ej förlo-
ra sin stil; de röda tegelstensväggarna, de små fönsterrutorna och takets höga spetsiga resning, som återfinnes på alla gamla skånehus sedan 1600-talet.

Mot gårdssidan voro ytterväggarna beväxta med kaprifolium och pipranka, mot södersidan glödde persikor och mognade druvor.

Luften mängdes med doften från lövkojor och reseda, då i Gammelhus' trädgård doften av bux-
bom och rosor och nygrävd jord var den förhärskande.

Välskötta gräsmattor sträckte sig ända ner till karpdammen, som skuggades av blågranen, och där stod iris i täta led och doppade bladen i dammens gröna vatten.

Trädgården, som sträckte sig framför flygelns södersida, var som en värld för sig. Den höga stenmur, som löpte runt Gammelhus' trädgård och borggård, gjorde en liten sväng förbi flygelns trädgård och gav skydd och stöd åt persikor och vin --- hur många gånger har jag ej gått invid murarnes sida och plockat upp nerfallna persikor, som kunde ligga utströdda på jordvallen om morgnarna, eller flugit upp på murarnes krön och känt mig som en kung i mitt rike, då jag kunde se ut över långa sträckor.

Vi gå in från trädgårdssidan genom salens öppnade dörrar --- det är i minnenas värld du nu följer mig --- en doft av lavendel och mystik slår emot oss, höga och mörka äro panelerna i salen, porsliner i hörnen och festoner på väggarna försöka lysa upp det, men fönster och dörrhängen äro tunga och mörka och dämpat var ljuset, som kom in, dämpad luften av lavendel och mystik.

Vi gå över bonade golv och mjuka mattor och man var inte densamma där, som när man flög utför Gammelhus' stentrappor, eller hoppade kapp över trädgårdens 100-åriga buxbomshäckar.

Petronella, gamla beprövade tjänarinnan, med det vita förklädet och de ljudlösa stegen, öppnade dörren till gula salongen. Jag kan ännu se min Mosters mörka huvud, hur skarpt det tecknade sig mot fönstrets gula sidengardiner, hur munnen log och ögonen lyste, hur de vita händerna sysslade med spetssömnad, hur skrattet ibland kunde leta sig fram i den tunga luften.

På besök är en baron v. S., som bor i närheten och om vilken jag skall tälja dig en annan gång, ty han hörde så samman med minnena från den tiden --- många gånger ha de så suttit samman, men allting växlar och döden kom en dag och rev ner allt och skingrade vännerna --- visst blommar kaprifoli-um och pipranka som förr och irisen doppar sina blad i dammens gröna vatten, men annars finns intet kvar av vad som varit.

På Ausås gamla kyrkogård, under lindarne och hägnade av buxbomshäcken ligga Moster och Morbror efter skiftande öden och sova sin sista sömn.

Murgrönan från Spannerup har lämnat av sina grenar och flätats till en krans på gravkullen och rosor från Gammelhus' trädgård fälla sina blad däröver. Mången går där förbi --- jag har ock färdats den vägen --- ty tätt utmed kyrkogårdsmuren stryker sockenvägen, och de, som gå där fram, kasta kanske tacksamhetens ord och blick ditin, över gravplatsens häck, för dem minnes fram, hur gott de hava haft det många gånger från Spannerups ägare i forna dagar, och för sig själva viska de: »ja, ja, vi ska alla därhän».

En idyll som äldre Ausås-bor känner igen. Solbergs smedja vid Möllebo. Tavlan som funnits i Görvel Gyllenstiernas ägo är målad av Kjell Barnekow på Spannarps 1865. Smedjan till höger, bostad och uthus till vänster.

Kjell K. Barnekow målade denna tavla 1865, alltså 10 år före sin död.

Ur Ausås församlings kyrkorådsprotokoll Maj 1913 §1

Se även ytterligare upplysningar under Robert o Marie-Louise Barnekow (gravplats Gaml, 0424)

Skrivelse till KR:

"I anledning av nedangivna förhållande tillbjödes församlingen följande donation:

På kyrkogården vid Ausås kyrka äro jordade: mina föräldrar majoren friherre Kjell Christoffer Barnekow, född den 2 december 1781, död den 3 mars 1875, ägare av Spannarp; hans maka Katarina Christina Brummer, född den 22 maj 1809, död den 23 maj 1883; deras son kammarherren friherre Robert Magnus Barnekow, född den 20 oktober 1831, död den 15 maj 1911, som efter sin moders frånfälle blev ägare av Spannarp; hans maka Grevinnan Maria Louise Lewenhaupt, född den 20 mars 1838, död den 19 maj 1888; min halvbroder friherre Albert Barnekow och hans maka Caroline Ascensis son friherre Giulio Alberto Barnekow, född den 20 december 1868, död den 7 juni 1887.

Det är min önskan att deras gravar alltid skola väl underhållas och vårdas, och för att detta må ske överlämnar jag härmed till Ausås församling dels 1500 kronor under benämning "Barnekowska donationsfonden" och dels 50 kronor, med anhållan att kyrkorådet ville förvalta och använda dessa medel på följande sätt: Kring gravplatsen, befintlig i sydöstra hörnet av kyrkogården, skall alltid finnas en häck, helst av thuja, som utmärker platsens gränser; De tre nu befintliga vårdarna skola underhållas och gravstället hållas i prydligt skick. Härtill skall användas räntan å kapitalet. De jämväl överlämnade femtio kronor få till samma ändamål användas intill dess räntan å kapitalet utfaller första gången. Kapitalet får ej förminsas. Kyrkorådet åtager sig benäget såväl vården av gravarna, som ock förvaltningen av penningarna, och skall vid den årligen återkommande kyrkostämman i Maj eller, om av en eller annan anledning sådan stämma icke hålles i maj, vid den därefter först inträffande kyrkostämman redovisa för medlens användning och för penningarnas placering samt säkerheten därför, på det att donationsmedlen ej må försvinna eller förminsas. Om under en femårs period uppstått överskott å räntan utöver vad som åtgått till gravarnas underhåll, må detta överskott vid jultiden det sista året utdelas av kyrkorådet, efter förslag av vederbörande pastor till fattiga sjuka i församlingen, förutsatt att detta överskott ej behövs för huvudändamålet, gravplatsernas bevarande och underhåll, dock ej till sådana församlingsmedlemmar som åtnjuta eller äro berättigade till att erhålla fattigunderstöd av församlingen, enär någon lindring i dess ordinarie skattebörda ej avses med donationen. Jag hoppas att församlingen antager detta mitt förslag, helst som flere medlemmar av min släkt levat och bott i Ausås församling under cirka två och ett halvt århundraden, på sätt framgår av nedanstående släktbeskrivning:

År 1668 köpte Greve Otto Gustaf Stenbock Spannarp, dock ägde han redan förut en del gårdar i Herlinge och Tvängstorp; han var farfader till min faders farmor; efter hans död 1685 innehade hans änka, född De la Gardie, egendomen till sin död 1704. Spannarp ärvdes då av hennes dotter Beata Marg. Stenbock, gift med länshövding Gustaf Douglas; hon blev änka året därpå eller år 1705, men innehade Spannarp till sin död 1735. Efter hennes död ville ingen av hennes mågar flytta till Spannarp, vars byggnad mer och mer förfallit; dock har den ene måg, Baron Fleetwood, skrivit flere brev därifrån. Arvingarna sålde därför gården till en Baron Kruse, men han avyttrade den redan året därpå (1739) till Överste Isac Cedercrantz, varigenom egendomen kom in i min mödernesläkt. Överste Cedercrantz uppförde år 1740 nuvarande manbyggnaden på Spannarp. Efter dennes död 1758 ärvde hans båda döttrar Spannarp, den yngsta dog 1814. Efter hennes död skiftades hennes många egendomar bland hennes arvingar och blev då min mormors mor Elisabet Euph. Ehrenborg, gift med Kanslirådet Berch, ägarinna till Spannarp. Hennes måg, Major P.W.Brummer, fick nu egendomen och efter hans död 1829 blev hans måg, min fader friherre Kjell Christoffer Barnekow, ägare till Spannarp.

Helgeslätt i Vestra Hargs socken av Östergötlands länd den 5 maj 1913.

Anna von Rosen född Barnekow

Friherrinnan Anna von Rosens egenhändiga namnteckning bevitnas:

G. Neiglius

H. Törning"

Sedan denna skrivelse blivit uppläst och diskussionen däröver avslutats, beslöt kyrkorådet enhälligt för sin del att mottaga den erbjudna donationen och förvalta och använda densamma i fullkomlig överensstämmelse med alla de givna föreskrifterna.

Ur Ausås församlings kyrkorådsprotokoll Okt 1913 §2

Beslöts att Barnekowska fonden skall insättas i Ausås sparbank. Beslöts att från nu och till årets slut leja sömmerskorna Anna och Pella å nr 17 Ausås att hålla Barnekowska gravarna i prydligt skick. Dessutom skulle, om så behövs, någon mansperson vidtalas att hjälpa dem med häckklippning och dylikt.